

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: N. F., nar.,
státní příslušnost Republika Tádžikistán,
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2021, č. j. CPR-29452-3/ČJ-2021-930310-V240,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy č. j. KRPA-266334-17/ČJ-2021-000022-SV ze dne 11. 10. 2021, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ či „zákon“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 18 měsíců, tak, že nově byla tato doba stanovena na 16 měsíců. Ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Počátek uvedené doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

2. Žalobce uvádí, že pobýval na území ČR v režimu povolené zaměstnanecké karty do 25. 1. 2020. Dle § 44a zákona o pobytu cizinců požádal před uplynutím tohoto oprávnění o prodloužení, čímž mu dle § 47 odst. 4 zákona vznikla oprávněnost pobytu trvající do 4. 11. 2020 (v žalobě uvedený rok 2021 je zjevnou písařskou chybou), kdy nabylo právní moci rozhodnutí o neprodloužení pobytu.
3. Žalobce se domnívá, že žalovaný datuje vznik neoprávněného stavu nesprávně od 5. 11. 2020 (v žalobě uvedený rok 2021 je zjevnou písařskou chybou), tedy od prvního dne po právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, čímž nezohledňuje § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle kterého mělo být žalobci vydáno vízum z moci úřední, avšak dokazování se tímto směrem neubíralo a správní orgán v rozporu s povinností dle § 3 správního řádu nezjišťoval, zda žalobci bylo či nebylo toto vízum uděleno. Ačkoli mělo být žalobci vydáno výjezdní vízum dle § 50 odst. 4 zákona s platností až na 60 dnů, žalobce žádné výjezdní vízum neobdržel. Žalobce připouští, že se nepříčinil o to, aby vzniklé situaci předešel a nedostavil se k převzetí výjezdního víza, toto ale nemění nic na povinnosti ministerstva udělit vízum, kdy teprve po skončení platnosti takového víza lze datovat neoprávněný pobyt. Dle žaloby je neoprávněný pobyt žalobce vymezen nepřezkoumatelně, přitom řádné vymezení délky neoprávněného pobytu v řízení o správním vyhoštění má vliv na stanovení délky opatření.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Dne 10. 10. 2021 byl žalobce kontrolován jako řidič vozidla, přičemž předložil řidičský průkaz z Tádžikistánu. Cestovní doklad měl mít na hotelu, kde však přes součinnost policie nalezen nebyl. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce měl povolen dlouhodobý pobyt od 26. 1. 2018 do 25. 1. 2020, jehož platnost však nebyla prodloužena.
7. Při výslechu sdělil, že naposledy přicestoval z Tádžikistánu do Prahy 31. 7. 2018. Přijel za účelem studia. Již takto přicestoval dříve v roce 2016, ale poté odjel opět do vlasti. Vyřídil si zaměstnaneckou kartu a od 26. 1. 2018 pracoval jako IT technik. K dotazu, zda si je vědom toho, že po uplynutí platnosti karty byla zastavena žádost o její prodloužení, kdy příslušné usnesení nabylo právní moci dne 4. 11. 2020, uvedl, že si toho vědom není, dozvěděl se to až při výslechu. Věřil advokátovi a měl za to, že měl podané odvolání, nevěděl, že již bylo rozhodnuto. Nyní si již je vědom neoprávněného pobytu. Je svobodný, bezdětný. Má přítelkyni ruské státní příslušnosti. Pracuje jako IT technik pro přítelkyni, která je OSVČ. Bydlí v hotelu poblíž Strašnic, registroval se na jiné adrese na Praze 4, ale tam již od konce září nebydlí. Finanční prostředky k dalšímu pobytu a vycestování nemá, může je ale získat od sestry. Žádné vazby vyjma přítelkyně v ČR nemá. Pokud by odjel, snad by jela s ním. K ČR jej poutá pouze práce. Do Tádžikistánu se má kam vrátit, má tam ale dluh. Nic mu tam nehrozí, odjede dobrovolně.
8. Součástí spisu je úřední záznam o tom, že dne 10. 10. 2021 byl správnímu orgánu doručen žalobcův cestovní doklad jeho přítelkyní, a dále závazné stanovisko ze dne 11. 10. 2021 ev. č. ZS52496 se závěrem, že vycestování žalobce do Tádžikistánu je možné.
9. Dne 11. 10. 2021 správní orgán I. stupně žalobci uložil správní vyhoštění s délkou zákazu pobytu na území členských států EU v délce 18 měsíců. Neoprávněný pobyt žalobce vymezil od 5. 11. 2020 do 10. 10. 2021 s přihlédnutím k právní moci rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu (zaměstnanecké karty)

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

dne 4. 11. 2020. Den 10. 10. 2021 byl den kontroly žalobce při řízení automobilu. Délku zákazu vstupu odůvodnil správní orgán tak, že přihlédl k délce a závažnosti neoprávněného pobytu žalobce v ČR (5. 11. 2020 – 10. 10. 2021). Jako polehčující okolnost byla vzata v úvahu žalobcova spolupráce se správním orgánem.

10. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí shrnul, že žalobce pobýval na území na základě zaměstnanecké karty s platností do 25. 1. 2020. Poté dne 23. 1. 2020 podal žádost o prodloužení pobytu, řízení však bylo dne 16. 4. 2020 zastaveno. Odvolání bylo zamítnuto dne 2. 11. 2020 s právní mocí dne 4. 11. 2020. Tímto dnem zanikla platnost pobytu žalobce na území ČR a následoval neoprávněný pobyt od 5. 11. 2020 do 10. 10. 2021. Ohledně neoprávněného pobytu žalovaný uvedl, že sice trval od 5. 11. 2020 s ohledem na ukončené řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, avšak žalobci měl být dle § 50 zákona o pobytu cizinců vydán výjezdní příkaz. Skutečnost, že nebyl, nelze přičítat zcela žalobci k tíži. Současně však poukázal na to, že žalobce si musel být nutně vědom vedeného řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, bylo proto na něm, aby stav řízení sledoval a dostavil se ke správnímu orgánu pro výjezdní vízum, což ale neučinil. Část odpovědnosti tak nese i žalobce. Žalovaný dále uvedl, že nelze předjímat, jaká by byla skutečná doba, na kterou by bylo vízum vystaveno, nicméně s ohledem na to, že doba neoprávněného pobytu žalobce na území ČR se mohla, bylo-li by vydáno výjezdní vízum, zkrátit přinejmenším o 30 dnů, bylo dle něj třeba zkrátit uloženou dobu zákazu vstupu z 18 na 16 měsíců.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců platí, že: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*“
13. Podle ust. § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona platí, že: „*Výjezdní příkaz je doklad, který z moci úřední uděluje ministerstvo po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, po zrušení přechodného pobytu občanu Evropské unie^{1b}), po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo po ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu^{3a}.*“
14. Podle ust. § 50 odst. 3 věty první téhož zákona dále platí: „*Výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území.*“
15. 31. V ustanovení § 50 odst. 4 téhož zákona je poté stanoveno, že: „*Není-li dále stanoveno jinak, doba přechodného pobytu cizince na výjezdní příkaz nesmí být delší než 60 dnů, dobu pobytu stanoví a ve výjezdním příkazu vyznačuje policie, Ministerstvo zahraničních věcí nebo ministerstvo.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

16. Žalobní námitka o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti určení doby neoprávněného pobytu není opřena o sporný okamžik nabytí právní moci rozhodnutí o neprodloužení pobytu, nýbrž výkladem aplikovatelnosti institutu výjezdního příkazu dle § 50 zákona o pobytu cizinců se zřetelem k judikatuře správních soudů, dle které z *dikce* § 50 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že udělení výjezdního příkazu je nutno chápat jako zákonodárcem předvídaný logický důsledek vydání jednoho z tímto ustanovením taxativně vyjmenovaných rozhodnutí. Příslušnému orgánu je přitom udělení výjezdního příkazu uloženo jako povinnost vždy, dojde-li k této zákonem předvídané skutečnosti (NSS č. j. 3 Azs 16/2005 – 34). A proto je příslušný orgán (policie či Ministerstvo vnitra) je ve všech případech, na něž dopadají ustanovení § 50 zákona o pobytu cizinců, povinen z vlastní iniciativy vydat výjezdní příkaz. Jakkoli to ze samotného názvu tohoto právního institutu na první pohled neplyne, z ustanovení § 50 odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců je patrné, že výjezdní příkaz je v první řadě časově a věcně (účelem) omezené povolení oprávnění k pobytu cizince na území České republiky. Jeho smysl a účel je zcela zřejmý z § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců – dát cizinci, který má opustit Českou republiku, krátký, avšak přiměřený časový prostor k uspořádání si svých záležitostí a k vycestování z území. Zákon zde dává nad rámec pobytového oprávnění, které cizinci uplynulo, jakousi lhůtu k přípravě na vycestování a k provedení vycestování (NSS č. j. 2 Azs 288/2017 - 22). Tudíž nelze automaticky ukládat správní vyhoštění, pokud by cizinec, jehož žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta, neopustil území ještě téhož dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí o zamítnutí jeho odvolání (čímž formálně zaniklo jeho oprávnění k pobytu na území (NSS č. j. 4 Azs 167/2019 - 41). Jinak řečeno příslušný orgán je ve všech případech, na něž dopadá § 50 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, povinen z vlastní iniciativy vydat výjezdní příkaz. Výjezdní příkaz je časově a věcně (účelem) omezené oprávnění k pobytu cizince na území České republiky. Jeho smyslem a účelem je dát cizinci, který má opustit Českou republiku, krátký, avšak přiměřený časový prostor k uspořádání si svých záležitostí a k vycestování z území (NSS č.j. 2 Azs 288/2017 – 22). Přesto nelze dle Městského soudu v Praze považovat nevydání výjezdního příkazu cizinci z úřední povinnosti za pochybení státu, pokud se cizinec po zániku pobytového oprávnění nedostavil k příslušnému správnímu orgánu. Pokud takto konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Azs 288/2017 – 22, bod 15, učinil tak proto, že v dané věci se cizinka dostavila na pracoviště ministerstva vnitra do 1 měsíce po skončení pobytového oprávnění, tedy v době, kdy jí měl být vydán výjezdní příkaz. Lze vést diskuzi o rozsahu poučovací povinnosti správních orgánů při udělování pobytového oprávnění či jeho zániku, nebo rozsahu informovanosti v různých jazykových mutacích na webových stránkách policie a ministerstva vnitra, tedy že skutečně efektivní státní správa problémům předchází. Nelze však dovodit povinnost příslušných správních orgánů aktivně z úřední povinnosti vyhledávat cizince, pro jejichž případy lze aplikovat institut výjezdního příkazu. Takový výklad nemá zejména faktickou oporu. Agenda pobytu cizinců podléhá několika správním orgánům a zároveň neexistuje centrální informační systém schengenského prostoru, proto předávání primárních dat by vyžadovalo vznik datově zásadního informačního systému a také posílení aparátu správních orgánů. A na konci toho poté vyvstane otázka účelu, proč by stát měl po skončení pobytové oprávnění cizinců z úřední povinnosti zjišťovat, zda cizinci neopustili území schengenského prostoru, kde se nadále zdržují a vyzývat je k předložení cestovního dokladu k vyznačení osvědčení o oprávnění k pobytu (překlenovacího štítku).
17. Městský soud v Praze má za to, že judikatura ohledně správního vyhoštění při absenci vydání výjezdního příkazu nikoli vždy akcentuje důvody, proč je řízení o vydání Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

výjezdního příkazu řízením beznávrhovým a že účelem výjezdního příkazu není fikce prodloužení pobytu o dalších až 60 dnů. Účel nenávrhové formy řízení o vydání výjezdního příkazu je nutno hledat v jeho flexibilitě, rychlosti. Cizinec nepodává návrh, o kterém správní orgán rozhoduje ve správním řízení. Celý proces je zkoncentrován do výsledku jako takového, cizinci je vyznačen do cestovního pasu překlenovací štítek s uvedením doby pobytu. Předpokladem zahájení „řízení“ o vydání výjezdního příkazu je osobní přítomnost cizince, resp. jeho cestovního dokladu. Pokud tomu tak není, není splněna jedna z podmínek řízení o vydání výjezdního příkazu. Za pochybení státu lze považovat pouze takovou situaci, kdy se cizinec včas dostaví k příslušnému správnímu orgánu a není poučen o možnosti vydání výjezdního příkazu. Teoreticky je možná i situace, že cizinec vydání výjezdního příkazu odmítne, stát tak nebude povinen navzdory vůli cizince mu vyznačit do cestovního pasu překlenovací štítek. Soud má za to, že institut výjezdního příkazu je třeba vykládat tak, že pokud se v případech předpokládaných v § 50 zákona o pobytu cizinců cizinec dostaví v přiměřené době po zániku pobytového oprávnění k příslušnému správnímu orgánu, bude mu obvykle vydán výjezdní příkaz, aniž by předchozí doba neoprávněného pobytu založila jeho povinnost opustit území (správní vyhoštění, povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců). Přiměřenost doby je nutné vykládat s ohledem na okolnosti na straně cizince, aniž by docházelo k účelovému zneužívání takového výkladu, resp. institutu výjezdního příkazu jako takového. Pravidlem by tak mělo být, že maximální doba 60 dnů dle § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců počíná zánikem pobytového oprávnění. Nelze připustit, aby docházelo k účelovému prodlužování pobytu o 60 + 60 dnů, tedy že cizinec se dostaví 60. den po zániku pobytového oprávnění s požadavkem výjezdního příkazu na 60 dnů. Soud obecně neshledává polehčující okolnost v možnosti vydání výjezdního příkazu, jestliže je zjištěn neoprávněný pobyt cizince po skončení pobytového oprávnění delší jak 60 dnů a cizinec se nedostavil k policii nebo na ministerstvo vnitra za účelem dalšího postupu ohledně jeho pobytu. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021, č. j. 3 Azs 328/2020 – 33, dle kterého *stěžovatel dále uvádí, že vystavení výjezdního příkazu je úkon, kterému musí být cizinec osobně přítomen, neboť v souvislosti s ním je mu do cestovního dokladu vyznačen (vylepen) vízový štítek. Již však opomíjí, že v daném případě se na ministerstvo nedostavil, provedení tohoto úkonu tak de facto sám zmařil.*

18. Jelikož rozhodnutí o neprodloužení pobytu nabylo právní moci dne 4. 11. 2020, následující den 5. 11. 2020 zaniklo oprávnění žalobce k pobytu, počátek neoprávněného pobytu žalobce je tak vymezen v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný optikou rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 288/2017 – 22 přihlédl k polehčující okolnosti spočívající v povinnosti ministerstva vnitra vydat žalobci výjezdní příkaz, a to na dobu 30 dnů. Žalovaný tak setrval v určení doby neoprávněného pobytu žalobce od 5. 11. 2020 do 10. 10. 2021, avšak nově měl za to, že za dobu 30 dnů pobytu odpovídající jinak vydanému výjezdního příkazu nelze žalobci klást k tíži ve smyslu určení délky doby zákazu pobytu. Doba neoprávněného pobytu žalobce zůstala nedotčena, neboť zde neexistoval pobytový titul žalobce, avšak v důsledku „pochybení“ správních orgánů zde takový titul dle žalovaného po dobu 30 dnů existovat mohl, proto žalovaný již uložený zákaz pobytu moderoval (snížil), jako by neoprávněný pobyt žalobce *de facto*, nikoli *de iure*, trval od 5. 12. 2020 do 10. 10. 2021. Jakkoli lze souhlasit se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 167/2019 – 41, bod 17, dle kterého v důsledku „nezákonného“ postupu správního orgánu vzniklý neoprávněný pobyt cizince na území České republiky je třeba hodnotit v řízení o správním vyhoštění obecně velmi mírně, a to Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nejen z hlediska ukládané délky zákazu vstupu, ale především při posuzování samotné potřeby uložení správního vyhoštění, „nezákonný“ postup ministerstva vnitra spočívající v nevydání výjezdního příkazu nelze vykládat ve smyslu fikce vzniku pobytového oprávnění výjezdním příkazem opomenutého cizince. Dobu neoprávněného pobytu žalovaný vymezil dostatečně srozumitelně a v souladu se zákonem o pobytu cizinců a zjištěným skutkovým stavem, neboť doba neoprávněného pobytu žalobce je dána koncem platnosti jeho zaměstnanecké karty, res. právní mocí rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žádosti o prodloužení oprávnění k pobytu, nikoli uplynutím potencionální lhůty k vycestování dle nevydaného výjezdního příkazu. Žaloba nesprávně zaměňuje polehčující okolnost možného oprávněného pobytu po dobu 30 dnů dle jinak vydaného výjezdního příkazu a dobu neoprávněného pobytu žalobce.

19. Lze však přisvědčit žalobci, že pokud zákon o pobytu cizinců stanoví dobu přechodného pobytu na základě vydaného výjezdního příkazu v trvání až 60 dnů (§ 50 odst. 4 zákona), nebyl žalovaný oprávněn bez dalšího stanovit takovou lhůtu v trvání 30 dnů s pouhým obecným odkazem na praxi správních orgánů. Pokud zákon stanoví maximální dobu přechodného pobytu 60 dnů při vydání výjezdního příkazu, je nutné v případě závěru o „nezákonném“ postupu správních orgánů spočívajícím v nevydání výjezdního příkazu mít za to, že účastníkovi by vzniklo oprávnění k pobytu v maximálním možném zákonném rozsahu. Není vyloučeno, že by správní orgán osvědčil existující praxi i s uvedením kritérií, které by prokázaly tvrzený algoritmus stanovení lhůty 30 dnů. Pokud žalovaný přihlédl k nevydání výjezdního příkazu jako k polehčující okolnosti, měl tak učinit v rozsahu nikoli 30 dnů pobytu, ale 60 dnů pobytu, což by se striktně optikou úvah žalovaného mohlo projevit ve stanovení doby zákazu pobytu žalobce. Jestliže žalovaným nově nalezená polehčující okolnost jinak možného pobytu v trvání 30 dnů vedla k moderaci doby zákazu pobytu o 2 měsíce, mohl žalovaný při zachování shodného postupu moderovat zákaz pobytu o další 2 měsíce (celkem 4 měsíce), jestliže by v souladu s výše uvedeným kvantifikoval polehčující okolnost v míře 60 dnů, a nikoli 30 dnů.
 20. Přesto soud napadené rozhodnutí nezrušil, neboť nevydání výjezdního příkazu dle § 50 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, cizinci, který se zde zdržuje po zániku pobytového oprávnění delší dobu jak 60 dnů, aniž by se dostavil na policii nebo ministerstvo vnitra za účelem dalšího postupu ohledně jeho pobytu, není polehčující okolností, ke které by žalovaný byl povinen přihlédnout při určení doby zákazu pobytu správního vyhoštění. Pokud takto žalovaný učinil v rozsahu 30 dnů dle možného výjezdního příkazu, učinil tak v rozporu se zákonem, aniž by tím však rozhodl k újmě žalobce. Nezákonný postup správního orgánu ve prospěch účastníka nezakládá důvod pro zrušení rozhodnutí pro jeho nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. (srovnej § 65 odst. 1 s. ř. s.). Pokud žalovaný nebyl povinen přihlédnout k možnosti vydání výjezdního příkazu na 30 dnů, tím spíše nebyl povinen přihlédnout k vydání výjezdního příkazu na 60 dnů.
 21. V posuzované věci má soud za to, že žalobci mělo být zřejmé, že jeho pobytové oprávnění zaniklo rozhodnutím o neprodloužení pobytu, proto měl zemi opustit nebo v přiměřené době se dostavit k příslušnému správnímu orgánu za účelem řešení jeho pobytu. Pokud by tak učinil, žalovaný by jej poučil, že mu bude ministerstvem vnitra vydán výjezdní příkaz za účelem realizace jeho dobrovolného vycestování. Žalobce však své pobytové oprávnění nijak neřešil, nebyl v kontaktu se svým zástupcem v řízení o prodloužení pobytu, a kdyby nebyl zadržen policií, pobýval by neoprávněně na území ČR
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

i nadále. Není tak důvod jakkoli přihlížet k možné době pobytu v trvání 60 (30) dnů na základě výjezdního příkazu. Zároveň má soud za to, že bez ohledu na kvantifikaci případné polehčující okolnosti v míře 60 nebo 30 dnů, se zde žalobce zdržoval bez pobytového oprávnění v takovém rozsahu, že zákaz pobytu v trvání 16 měsíců by nebyl nepřiměřeným opatřením ani v případě polehčující okolnosti pobytu v délce 60 dnů dle nevydaného výjezdního příkazu. Dané soud uvádí nad rámec nosných důvodů rozsudku.

22. Soud na základě výše uvedeného žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 16. 2. 2022

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.